

Arrest

nr. 223 647 van 5 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer 233 327) van de beslissing van 29 april 2019 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 29 april 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven, haar betekend op 30 april 2019. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer :

naam : B. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 09.09.1960

geboorteplaats : Stavropol

nationaliteit : Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan LITOUWEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer B. (..), verder de betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, bood zich op 11.09.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 27.09.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in waarbij hij de volgende documenten voorlegde : een paspoort van de Russische Federatie met nummer 72 3588213, afgegeven op 15.03.2013 en geldig tot 15.03.2023; een rijbewijs van Oekraïne, afgegeven op 14.08.2018 en een op 02.03.2018 verstrekte geboorteakte.

Het bovenvermelde paspoort is voorzien van een Schengenvisum, afgegeven op 07.05.2018 door de Litouwse consulaire instanties Kiev (Oekraïne) op 07.05.2018 en geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 01.06.2018 en 31.05.2019. Een stempel op pagina 11 van het paspoort getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via de luchthaven van Zaventem op 07.09.2018.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Litouwse consulaire diensten te Kiev de betrokkene een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 01.06.2018 en 31.05.2019.

De betrokkene werd gehoord op 29.10.2018. Hij stelde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote verblijft volgens zijn verklaringen in Oekraïne. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Hij verklaarde dat hij op 24.02.2015 van de Russische stad Stavropol naar Oekraïne reisde. Hij verbleef vervolgens in Oekraïne tot zijn vertrek naar België op 07.09.2018, waarbij hij gebruik maakte van het bovenvermelde paspoort en visum. De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten sindsdien niet.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een democratisch land is en het centrum van Europa. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Litouwse instanties omdat hij vreest dat de Russische inlichtingendienst hem in Litouwen zal vinden en doden.

Op 07.12.2018 werden de Litouwse instanties verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 22.01.2019 stemden ze conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013 hiermee in.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker van internationale bescherming geen vrije keuze van lidstaat heeft.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers van internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker van internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Litouwen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat de Russische inlichtingendienst aanwezig is in Litouwen. Dit zou hem door Litouwse vrienden zijn gemeld. De betrokkene vreest dat de Russische inlichtingendienst hem in Litouwen zal opsporen en vermoorden.

Litouwen trad op 01.05.2004 toe tot de Europese Unie, ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Litouwen het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Litouwen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Litouwse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees dat hij in Litouwen zal worden gevonden door de Russische instanties wensen we te benadrukken dat een loutere verklaring in deze onvoldoende is en de betrokkene geen concrete elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van zijn bewering en vrees te beoordelen.

In geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan de betrokkene zich wenden tot de bevoegde Litouwse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Litouwse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene bracht verder geen andere elementen aan die volgens hem in geval van overdracht aan Litouwen wijzen op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Litouwse instanties stemden op 22.01.2019 in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Litouwse instanties een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De bevoegde

instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Litouwen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Een recente bron betreffende internationale bescherming in Litouwen is "Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union" (Anette Brunovskis, uitgegeven door FaFo Foundation, Noorwegen, 2017, toegevoegd aan administratief dossier). Litouwen zette de Kwalificatie-, Procedure- en Opvangrichtlijnen in 2015 om. In geval van beroep tegen een afwijzing van het beschermingsverzoek kan de verzoeker beroep doen op kosteloze rechtsbijstand (pagina 18).

Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in het enige opvangcentrum voor verzoekers voor internationale bescherming, gelegen in Pabrade, in het verleden voorwerp waren van kritiek. Volgens de auteur erkennen heden alle actoren, waaronder onder meer het Rode Kruis, dat op vlak van de levensomstandigheden opmerkelijke vooruitgang werd geboekt en dat de faciliteiten en levensomstandigheden zijn verbeterd ("The FRC has been heavily criticized for both its detention practices and the living standards, but according to all actors working the field today, including the Red Cross, there have been significant improvements in recent years", pagina 18).

Het rapport gaat in op wat het uitdagingen noemt inzake het Litouwse beleid inzake asiel en internationale bescherming, maar de bevindingen van dit rapport bieden geen aanleiding te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Litouwen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers in Litouwen is volgens ons onvoldoende om te besluiten dat ze in het geheel worden gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De berichtgeving over Litouwen in het meest recente rapport van Amnesty International ("International report 2017/18 : the State of the World's Human Rights", 22.02.2018, toegevoegd aan administratief dossier) leidt niet tot het besluit dat in geval van Litouwen niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Litouwse autoriteiten zullen tenminste 5 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Litouwen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Litouwen niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Litouwen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Litouwse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Litouwse instanties.

(..)"

1.2. Op 20 mei 2019 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing in tegen de bestreden beslissing.

1.3. Op 12 juni 2019 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd. Die dag wordt haar de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gegeven. Deze beslissing wordt haar op 12 juni 2019 ter kennis gebracht.

1.4. Op 22 juni 2019 dient de verzoekende partij een verzoekschrift tot voorlopige maatregelen in, waarbij zij, gelet op het imminent worden van de verwijderingsmaatregel vanaf 12 juni 2019, de versnelde behandeling vraagt van haar vordering tot schorsing ingediend tegen de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn".

-Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij:

"Aangezien verzoeker op 20.05.2019 een vordering heeft ingediend tot schorsing van de beslissing dd. 29.04.2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, gekend onder rolnummer 233.327, doch ondertussen op 12.06.2019 een beslissing werd genomen tot vasthouding van verzoeker in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan Litouwen, waardoor de uitvoering van de beslissing dd. 29.04.2019 imminent is geworden, ziet verzoeker zich thans genoodzaakt voorlopige maatregelen te vorderen opdat de eerdere vordering tot schorsing zo snel mogelijk wordt behandeld."

2.3. Zoals duidelijk blijkt is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent geworden vanaf 12 juni 2019. Verzoekende partij heeft haar vordering tot het versneld behandeld zien van haar vordering tot schorsing ingediend op 22 juni 2019. De vordering werd aldus tijdig ingediend aangezien het om een eerste verwijderingsmaatregel gaat.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van deze vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2 eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slecht kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten. Het zelfde geldt voor wat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 3(2) van Verordening 604/2013; artikel 4 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; artikel 3 EVRM.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Litouwen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

...

Dat betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een democratisch land is en het centrum van Europa. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Litouwse instanties omdat hij vreest dat de Russische inlichtingendienst hem in Litouwen zal vinden en doden.

...

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat de Russische inlichtingendienst aanwezig is in Litouwen. Dit zou hem door Litouwse vrienden zijn gemeld. De betrokkene vreest dat de Russische inlichtingendienst hem in Litouwen zal opsporen en vermoorden.

...

Een recente bron betreffende internationale bescherming in Litouwen is "Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union" van Anette Brunovskis, uitgegeven door FaFo Foundation, Noorwegen, 2017.

...

Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers in Litouwen is volgens ons onvoldoende om te besluiten dat ze in het geheel worden gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Terwijl

Verzoeker inroept dat er in casu gegronde redenen zijn om bij overdracht een schending te vrezen van artikel 3(2) van Verordening 604/2013; artikel 3 EVRM en artikel 4 en 8 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie .

Dat in de eigen bron van verweerder, nl. het rapport "Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union" van Anette Brunovskis, uitgegeven door FaFo Foundation, Noorwegen, 2017, vast te stellen is dat er in de asielpcedure in Litouwen weldegelijk systeemfouten aanwezig zijn en bij de behandeling van een asielaanvraag weldegelijk een ernstig risico bestaat voor een schending van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 (stuk 3).

Dat het rapport immers aanvoert dat er door gebrek aan middelen een personeelstekort is. En dat het personeelstekort het departement asiel zeer kwetsbaar maakt. "The size of staff makes the asylum division vulnerable... The limited number of people working in this division also means that the person conducting the asylum interview is the same person processing the application, a situation that is normally avoided to secure fairer processing, but hard to avoid in Lithuania with just a handful of people doing these tasks." (rapport p. 20 -21)

Bij gebrek aan voldoende personeel kunnen fundamentele proceswaarborgen dus niet gegarandeerd worden.

Verder staat in het rapport tevens de zorg vermeld opgeworpen door het Rode Kruis voor een schending in de asielpcedure in Litouwen van de vertrouwelijkheid van gegevens. "An issue raised by the Red Cross as problematic was confidentiality and data protection in the asylum procedures... The Red Cross finds this problematic and noted that there are concerns about data protection and confidentiality in the country in general and in the migration field especially.." (rapport p. 22-23)

Er bestaat met andere woorden een ernstig risico op een schending van artikel 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ook vermeldt het rapport een zorg voor gewaarborgde toegang tot de asielpcedure. "Another issue that was not brought up in the field by the actors themselves is whether refugees are assured access to the asylum application system.(rapport p. 24)

En verder wijst het rapport nog op het tekort aan tolken (rapport p. 23).

Op p. 25 concludeert het rapport daarom: "The consequences are less optimal asylum procedures and lower safeguards in a range of situations".

Verweerder heeft in zijn beslissing verwezen naar het rapport "Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union", maar heeft bepaalde belangrijke en ernstige problemen uit het rapport buiten beschouwing gelaten.

De bestreden beslissing geeft daarom blijk van onzorgvuldig onderzoek en is niet afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet op de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De buiten beschouwing gelaten problemen betreffen essentiële waarborgen voor een eerlijke en rechtmatige asielpcedure in Litouwen en impliceren een ernstig risico op schending van artikel 3(2) van Verordening 604/2013; artikel 4 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; artikel 3 EVRM.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat

wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoeker voert aanvullend op de hierboven aangevoerde problemen aan, dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Oekraïense en voor de Russische autoriteiten. Verzoeker heeft in Oekraïne gevochten in de oorlog tegen Rusland. In Oekraïne heeft verzoeker zich geëngageerd in de beweging van Mikhail Saakasjvili. Bij refoulement naar Rusland of Oekraïne bestaat een ernstig risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft opgeworpen tegen een doorverwijzing naar Litouwen dat hij in Litouwen vervolging door de Russische inlichtingendiensten vreest. Gelet op de recente veroordeling van Litouwen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omwille van medeplichtigheid aan praktijken van de Amerikaanse inlichtingendienst in Litouwen, mag de vrees van verzoeker met betrekking tot de Russische inlichtingendiensten niet lichtzinnig opgevat worden (stuk 4).

Litouwen werd trouwens door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent veroordeeld wegens schendingen van artikel 3 EVRM: (EHRM - 59793/17 - 11-12-2018 M.A. e.a. / Litouwen)."

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt prima facie vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het eerste middel is prima facie niet ernstig.

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.5. Artikel 4 van het Handvest, *“Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*, bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

3.2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook,

desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Litouwen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "verbod

van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. In geval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.2.2.7. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Litouwen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.2.2.8. Verzoekende partij betoogt dat uit de gehanteerde bron door verwerende partij, nl. het rapport *“Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union”* van 2017, blijkt dat er in de asielprocedure weldegelijk systeemfouten aanwezig zijn en bij de behandeling van de asielaanvraag weldegelijk een ernstig risico bestaat voor een schending van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Zo wijst het rapport op een gebrek aan middelen en personeelstekort

wat het asieldepartement zeer kwetsbaar maakt. Zij meent dat hierdoor fundamentele proceswaarborgen niet gegarandeerd zijn. Verder zou er ook een zorg geuit zijn over de schending in de asielprocedure van de vertrouwelijkheid van gegevens, alsook een zorg voor de gewaarborgde toegang tot de asielprocedure. Er wordt ook gewezen op een tekort aan tolken. Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij bepaalde belangrijke en ernstige problemen uit het rapport buiten beschouwing laat.

Verzoekende partij voert daarbij nog aan dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Oekraïense en Russische autoriteiten. Bij refoulement naar Oekraïne of Rusland bestaat een risico op schending van artikel 3 EVRM. Ook wat betreft een overdracht naar Litouwen heeft zij erop gewezen dat zij in Litouwen vervolging vreest door Russische inlichtingendiensten. Gelet op de recente veroordeling van Litouwen door het EHRM omwille van medeplichtigheid aan de praktijken van de Amerikaanse inlichtingendienst in Litouwen, mag haar vrees met betrekking tot de Russische inlichtingendiensten niet lichtzinnig worden opgevat. Zij verwijst nog naar een recente veroordeling van Litouwen door het EHRM.

3.2.2.9. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij. Zo wordt gesteld: *“De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat de Russische inlichtingendienst aanwezig is in Litouwen. Dit zou hem door Litouwse vrienden zijn gemeld. De betrokkene vreest dat de Russische inlichtingendienst hem in Litouwen zal opsporen en vermoorden.*

Litouwen trad op 01.05.2004 toe tot de Europese Unie, ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Litouwen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Litouwen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Litouwse autoriteiten die minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2001/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees dat hij in Litouwen zal worden gevonden door de Russische instanties wensen we te benadrukken dat een loutere verklaring in deze onvoldoende is en de betrokkene geen concrete elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van zijn bewering en vrees te beoordelen.

In geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan de betrokkene zich wenden tot de bevoegde Litouwse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Litouwse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. (..)”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken op 29 oktober 2018 op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* als volgt antwoordde: *“Ja, in Lithouwen zijn heel veel FSB agenten van Rusland. Ik ben er geweest en ik weet dat het zo is. Ik kreeg telkens informatie van mijn Lithouwse vrienden. Ik kan er zeer makkelijk gevonden en vermoord worden. Ik heb gevochten tegen Poetin en zijn regime aan de kant van Oekraïne en vanuit Oekraïne. Is dat de reden dat je Rusland verlaten hebt? Ik heb Rusland verlaten omdat ik me onder zware druk bevond. Het was in de periode toen Krim in bezit werd genomen door Rusland.*

Heeft u in Litouwen problemen gekend met die FSB agenten? Nee, maar omdat Lithouwen grenst aan Rusland is de aanwezigheid van de FSB agenten in Lithouwen groot.

Op welke manier heeft u meegevochten? Ik ben een van de tien organisatoren van de Wereldmars in Moskou dat op 21.09.2014 plaatsvond. Daarna werd ik achtervolgd en daarom heb ik RF verlaten. Een van de tien organisatoren is vermoord en een is erkend vluchteling in Finland. Een van mijn beste vrienden in Oekraïne is oprichter van Bataljon Azov, die vochten tegen het Russisch regime. In het begin was ik verantwoordelijk voor correcte informatie. Ik schreef artikels die op het internet gepubliceerd werden. Daarna heb ik letterlijk met wapens in mijn hand gevochten langs de kant van Azov omdat ik zag wat er aan het front gebeurd. Daarom ben ik bang van de FSB agenten. Ik heb verschillende artikels bij daarover die over mij gaan en die ik zelf geschreven heb. Op google als je mijn naam intikt kan je veel info over mij vinden.”

Verder voegde de verzoekende partij nog toe dat zij *“veel informatie (heeft) betreffende het Tribunaal in Den Haag over de misdaden van Rusland in Oekraïne. Samen met E.V. (...) heb ik veel informatie en veel documenten verzameld. Over de misdaden van Rusland in Oekraïne op het grondgebied van Oekraïne. Die vrouw is erkend in Finland.”*

De Raad stelt prima facie vast dat de verzoekende partij het inderdaad tijdens haar gehoor op een louter subjectieve overtuiging houdt dat zij in Litouwen in de handen zal vallen van Russische FSB-agenten. Op geen enkele manier wordt deze vrees enigszins geobjectiveerd. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat een loutere verklaring onvoldoende is en dat verder niet blijkt dat de Litouwse autoriteiten haar niet de nodige bijstand en bescherming zouden kunnen bieden.

Waar de verzoekende partij thans wijst op een artikel uit Knack waaruit blijkt dat ondermeer Litouwen veroordeeld werd door het EHRM omwille van medeplichtigheid bij het oprichten van geheime CIA-gevangenissen kan zij hieruit bezwaarlijk concluderen dat daarom Litouwen zich ook per definitie zou bezondigen aan medewerking met de Russische inlichtingendiensten waardoor de rechten van asielzoekers in het gedrang zouden worden gebracht.

Verzoekende partij verwijst voorts naar een arrest van het EHRM, *M.A. e.a t. Litouwen* van 11 december 2018, maar de Raad wijst erop dat de feiten die aan dit arrest ten grondslag liggen volledig anders zijn dan de feiten in onderhavige zaak. In vernoemd arrest betreft het de situatie van Russische onderdanen die zich op verschillende momenten aanboden aan de Litouwse grens waarbij zij de wens uitten asiel aan te vragen. De toegang tot het Litouwse grondgebied werd hen echter geweigerd door de grenswachters. Het niet toelaten van het indienen van een asielaanvraag en hun verwijdering naar Wit-Rusland zonder dat werd nagegaan of zij een risico liepen teruggestuurd te worden naar Tsjetsjenië en slechte behandeling aldaar, was volgens het Hof een schending van artikel 3 EVRM.

In casu echter heeft Litouwen ingestemd met de overname van verzoekende partij en de behandeling van haar asielaanvraag, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de brief van 22 januari 2019 van *“Migration Department under the Ministry of the Interior of the Republic of Lithuania Asylum Division.”* Conform artikel 12 (2) van de Dublin-III verordening is Litouwen verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij en heeft Litouwen dit ook uitdrukkelijk erkend. De situatie van verzoekende partij als Dublin-terugkeerder kan derhalve bezwaarlijk gelijkgesteld worden met de situatie van personen die zich aan de grens aanbieden en asiel aanvragen. Evenmin kan de verzoekende partij uit dit arrest afleiden dat de Litouwse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van haar niet zullen voldoen of dat zij moet vrezen voor de Russische inlichtingendiensten in Litouwen en zij geen bescherming zal krijgen van de Litouwse autoriteiten.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij teruggestuurd zal worden naar Oekraïne of Rusland zonder dat haar asielaanvraag aan een zorgvuldig en terdege onderzoek wordt onderworpen door de Litouwse autoriteiten.

De verwerende partij oordeelt dan ook op kennelijk redelijke wijze: *“De Litouwse instanties stemden op 22.01.2019 in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Litouwse instanties een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De bevoegde instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Litouwen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.”*

In de bestreden beslissing wordt verder overwogen dat: *“Een recente bron betreffende internationale bescherming in Litouwen is "Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union" (Anette Brunovskis, uitgegeven door FaFo Foundation, Noorwegen, 2017, toegevoegd aan administratief dossier). Litouwen zette de Kwalificatie-, Procedure- en Opvangrichtlijnen in 2015 om. In geval van beroep tegen een afwijzing van het beschermingsverzoek kan de verzoeker beroep doen op kosteloze rechtsbijstand (pagina 18).*

Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in het enige opvangcentrum voor verzoekers voor internationale bescherming, gelegen in Pabrade, in het verleden voorwerp waren van kritiek. Volgens de auteur erkennen heden alle actoren, waaronder onder meer het Rode Kruis, dat op vlak van de levensomstandigheden opmerkelijke vooruitgang werd geboekt en dat de faciliteiten en levensomstandigheden zijn verbeterd ("The FRC has been heavily criticized for both its detention

practices and the living standards, but according to all actors working the field today, including the Red Cross, there have been significant improvements in recent years", pagina 18).

Het rapport gaat in op wat het uitdagingen noemt inzake het Litouwse beleid inzake asiel en internationale bescherming, maar de bevindingen van dit rapport bieden geen aanleiding te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Litouwen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers in Litouwen is volgens ons onvoldoende om te besluiten dat ze in het geheel worden gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De berichtgeving over Litouwen in het meest recente rapport van Amnesty International ("International report 2017/18 : the State of the World's Human Rights", 22.02.2018, toegevoegd aan administratief dossier) leidt niet tot het besluit dat in geval van Litouwen niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel(..)"

Uit de informatie gehanteerd door de verwerende partij en waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt (Asylum, integration and irregular migration in Lithuania. Policy and practice at the edge of the European Union" (Anette Brunovskis, uitgegeven door FaFo Foundation, Noorwegen, 2017), blijkt dat de asielaanvraag in Litouwen behandeld wordt door de asieldienst van het Migratiedepartement en dat beroep kan ingediend worden bij de administratieve rechtbanken met mogelijkheid tot beroep bij het Hooggerechtshof. Door de overheid gefinancierde advocaten en ngo's bieden juridische bijstand aan asielzoekers (p. 14). De asielaanvrager wordt geïnterviewd door een dossierbehandelaar onderlegd in EU-wetgeving, met behulp van een tolk, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor bescherming. Alle interviews worden opgenomen en uitgeschreven. De asielzoeker krijgt tenslotte ook de mogelijkheid om commentaar te geven op mogelijke tegenstrijdigheden in het relaas. Een negatieve beslissing kan aangevochten worden waarbij de asielzoeker een gratis advocaat krijgt toegewezen, tenzij de asielzoeker in staat is de kosten te dragen (pp 17-18).

Tijdens de behandeling van de asielaanvraag worden asielzoekers ondergebracht in het "Foreigners' Registration Centre (FRC)" in Pabrade. Asielzoekers kunnen het centrum vrij verlaten maar er zijn wel beperkingen op de duurtijd van het verlaten van het centrum. Er is verder ook een gesloten centrum voor vreemdelingen zonder geldige identificatie en legaal verblijf. Volgens verschillende actoren, waaronder het Rode Kruis, is de situatie in de opvang de laatste jaren aanzienlijk verbeterd omwille van renovatie en verbetering van de standaarden. Er was ook een aanzienlijke vermindering van arbitraire vasthoudingspraktijken. Er wordt verder gesteld dat het gebouw voor asielzoekers nieuw gerenoveerd is en dat de fysieke leefomstandigheden zeer goed zijn in vergelijking met de Europese en Noorse burens. Er is een medische staf aanwezig alsook een psycholoog. Alle medische uitgaven voor een asielzoeker worden gedekt door de staat. De derde verdieping is voorbehouden voor alleenstaande mannen die enkel een kamer delen wanneer het centrum volzet is. Buiten het centrum is er een beperkte mogelijkheid voor recreatie. Tijdens het verblijf in de FRC krijgen asielzoekers tien euro per maand om hun uitgaven te dekken. Dit is niet bedoeld voor voedsel, hygiënische producten of huishoudmateriaal, deze worden immers voorzien. Volwassenen mogen niet werken tijdens de behandeling van de asielaanvraag. Verder wordt gratis juridisch advies door het Litouwse Rode Kruis verstrekt aan asielzoekers die in de FRC verblijven (pp. 18-19).

Het rapport beschrijft verder de uitdagingen waarmee het Litouwse asielsysteem geconfronteerd wordt, waaronder de belangrijkste de beperkte middelen is waarmee de asieldienst het moet doen. Er werken twaalf mensen in de afdeling waarvan zeven tot acht asielinterviews en behandeling van zaken doen. Er was wel sprake van een verhoging van de personeelsleden, maar op het moment van het opstellen van het rapport was daarover nog geen beslissing gevallen. Door het lage personeelscijfer gebeurt het dat in de Dublinzaken dezelfde persoon zowel het asielinterview doet als het verwerken van de aanvraag, een situatie die normaal vermeden wordt om faire verwerking te garanderen. Ook tijdsgebrek wordt gemeld als een uitdaging. Door het relocatiesysteem dat voorrang krijgt wordt een systeem gecreëerd van prioritaire en niet-prioritaire asielzoekers, waarbij de eersten betere huisvesting en snellere behandeling van hun zaak krijgen. Verder zijn er ook bemerkingen over de opvangfaciliteiten waarbij ondermeer gesteld wordt dat de FRC niet geschikt is voor lang verblijf, dat het te dicht ligt bij het detentiecentrum en er een gebrek is aan zinvolle activiteiten. Verder is er ook een probleem inzake vertrouwelijkheid en databescherming. Om fondsen te krijgen voor hun activiteiten moeten ngo's immers een kopie van de identiteitsdocumenten van de asielzoeker sturen naar de autoriteit die hen sponsort. Het Rode Kruis vindt dit problematisch. Tenslotte wordt nog melding gemaakt van een beperkt aantal vertalers waarbij

meer specifiek gewezen wordt op slechts één vertaler Arabisch en problemen inzake toegang tot de asielprocedure in een specifiek geval dat evenwel geen toepassing vindt in verzoekers' geval ((pp. 20-25).

Uit algehele lezing blijkt dat er wel bemerkingen zijn op de asielprocedure en opvang in Litouwen, maar geenszins dat er sprake is van structurele problemen of systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Problemen inzake de procedure tot internationale bescherming en opvangvoorzieningen worden erkend maar er wordt niet gesteld dat deze problemen van die orde zijn dat er sprake is van systematische tekortkomingen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze heeft geconcludeerd dat: *“Het rapport gaat in op wat het uitdagingen noemt inzake het Litouwse beleid inzake asiel en internationale bescherming, maar de bevindingen van dit rapport bieden geen aanleiding te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Litouwen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers in Litouwen is volgens ons onvoldoende om te besluiten dat ze in het geheel worden gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij weldegelijk oog gehad voor het gehele rapport waarnaar zij verwijst en heeft zij gemotiveerd waarom de bemerkingen op bepaalde aspecten van de asielprocedure in Litouwen en de opvang geen aanleiding kunnen geven tot het besluit dat een overdracht een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De Raad kan, na lezing van het rapport, de verwerende partij hierin prima facie volgen. De uitdagingen waarvan melding wordt gemaakt in het rapport zijn geenszins van die aard om te besluiten dat er sprake is van structurele tekortkomingen of systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Er kan op grond van voormeld rapport geenszins besloten worden dat de asielaanvraag van verzoekende partij in Litouwen niet zal behandeld worden conform de internationale verplichtingen waartoe Litouwen gehouden is. Immers blijkt niet dat verzoekende partij als Dublin-terugkeerder geen toegang zal hebben tot de asielprocedure waarbij haar aanvraag zal behandeld worden door een ambtenaar onderlegd in EU-wetgeving, dat haar juridische bijstand of een tolk zal geweigerd worden, dat zij geen mogelijkheid zal hebben om in beroep te gaan bij een negatieve beslissing en dat zij niet adequaat zal opgevangen worden. Evenmin kan besloten worden dat haar recht op bescherming van persoonsgegevens zal geschonden worden door de asielinstanties.

Uit het voorliggende rapport blijkt geenszins dat in Litouwen sprake is van systeemfouten in de opvangstructuur en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Er worden inderdaad aanbevelingen en bezorgdheden geformuleerd, maar op basis hiervan kan niet worden geconcludeerd dat voor personen zonder kwetsbaar profiel er sprake is van dermate systeemfouten in Litouwen dat er een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM is.

3.2.2.10. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 3 en 8 EVRM

Doordat de bestreden beslissing stelt: “De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen”.

Doch de bestreden beslissing negeert deze melding van verzoeker.

Terwijl, verzoeker weldegelijk gezondheidsproblemen heeft. Verzoeker lijdt aan hepatitis C (stuk 5).

De bestreden beslissing schendt artikel de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 3 en 8 EVRM.”

3.2.2.12. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing haar verklaring dat zij gezondheidsproblemen heeft negeert. Dit terwijl zij weldegelijk lijdt aan hepatitis c (stuk 5).

3.2.2.13. De verzoekende partij gaat evenwel uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt gemotiveerd: *“De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Litouwse autoriteiten zullen tenminste 5 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Litouwen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Litouwen niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

Uit het gehoor van de verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij op de vraag *“Hoe is uw gezondheidstoestand?”* antwoordde: *“Diabetes en hoge bloeddruk. Geen medische documenten. Ik neem wel medicijnen.”* Zoals duidelijk blijkt maakte verzoekende partij op dat moment geen melding van hepatitis C.

Gelet op deze summier verklaringen is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij geen medische documenten neerlegt en dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ernstige mentale of lichamelijke aandoening die een overdracht naar Litouwen zou verhinderen. Er wordt daarbij ook gewezen op medische voorzieningen in Litouwen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij pas bij het gehoor naar aanleiding van haar vasthouding op 12 juni 2019 ook melding maakt van hepatitis C. Evenwel legde verzoekende partij op dat moment evenmin enig medisch attest neer. Thans legt verzoekende partij een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij hepatitis C heeft en hiervoor medicatie krijgt voorgeschreven.

Verzoekende partij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat haar gezondheidstoestand een overdracht naar Litouwen verhindert. Immers, zoals de verwerende partij al stelde, blijkt geenszins dat het gaat om een ernstige lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van overdracht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in Litouwen niet de benodigde medische zorgen zal krijgen. Er blijkt geenszins, en zij toont dat ook niet aan, dat zij aldaar verstoken zal blijven van adequate medische zorgen.

Verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Waar verzoekende partij ook nog een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad er trouwens op dat uit niets blijkt dat zij een gezinsleven heeft in België. Integendeel, tijdens haar gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken op 29 oktober 2018 verklaarde zij geen familieleden in België te hebben. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België in de korte tijdspanne dat zij alhier verbleven heeft.

3.2.2.14. Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.2.15. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd is ontvankelijk.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. DE MUYLDER